

Je bent aan de beurt

Colofon

Copyright © 2023 voor deze uitgave
Uitgeverij XL, Deventer

ISBN 9789046314579

NUR 305

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij XL, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
De Crime Compagnie

© 2021 Loes den Hollander

Omslagontwerp: Margo Togni

Foto omslag: © Clayton Bastiani / Trevillion Images

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl

*Voor Har,
zonder wie ik nooit mijn eerste manuscript
naar een uitgever gestuurd zou hebben.
De wereld is minder mooi nu jij er niet meer bent.*

*Ik zal je volgen,
niets houdt me tegen,
ik ben de schaduw,
ik ben de stilte,
de vijand
die je nergens verwacht.
Ik ben de belofte
waar je niets van begrijpt,
ik word de herinnering
die je wil wissen.*

*Ik ga je volgen,
dus wees op je hoede.
Ik kan iedereen zijn.*

Tessa

1

Hij sluit de deur en fluistert iets.

‘Waarom fluister je?’ vraagt Tessa.

‘Stem opeens weg.’ David kijkt verschrikt en wrijft langs zijn keel. ‘Raar gevoel.’

Het lijkt of ze bevriest. Niet weer, denkt ze, niet nog een keer.

David maakt een geruststellend gebaar. ‘Gebeurt wel vaker, gaat vanzelf over. Goed drinken.’ Hij vult een glas met water en drinkt het in één teug leeg. ‘Welkom,’ zegt hij met een heldere stem. ‘We gaan er een onvergetelijk weekend van maken.’

Hij ligt naast haar in een diepe slaap en ze kijkt naar zijn ademhaling. Het onbehaaglijke gevoel dat ontstond toen ze binnenkwamen is na de seks naar de achtergrond verplaatst.

Toch is het nog niet helemaal verdwenen.

Het maanlicht belet haar te slapen en ze overweegt om heel zachtjes op te staan en de gordijnen te sluiten. David wilde dat ze openbleven, omdat ze dan morgen als ze wakker worden vanuit het bed de appelbomen kunnen zien. Hij werd emotioneel toen hij eraan toevoegde dat hij en zijn vrouw ook altijd

naar de appelbomen keken als ze hier wakker werden en dat die herinnering hem nog steeds gelukkig maakt. Zijn emotie raakte haar. Maar nu stoort het maanlicht haar en ze bedenkt dat het een kleine moeite is om de gordijnen te sluiten en ze morgenochtend weer te openen voordat David wakker wordt. Ze sluipt naar het raam en trekt ze heel voorzichtig dicht, steeds achteromkijkend om zeker te weten dat David niets merkt. Ze vist haar T-shirt en haar slip van de grond en trekt ze aan, omdat ze het een beetje koud heeft. Daarna gaat ze zo zachtjes mogelijk weer naast hem liggen en sluit haar ogen. David beweegt.

Tessa houdt haar adem in. Is hij wakker? Als hij maar niet boos wordt. Ze kan geen boze man meer naast zich hebben.

Hij ademt rustig. Ze wil slapen, mooi dromen en opnieuw vrijen als ze allebei weer wakker worden. Het schuldgevoel dat voortdurend op de loer ligt moet ze laten verdwijnen. Dat zal zeker lukken als ze het consequent gaat negeren. Wat is er belangrijk aan een schuldgevoel? Dat zal haar mantra worden. Haar oogleden voelen zwaar, ze wil wegglijden in een droom waar ze blij van kan worden. Ze probeert positieve herinneringen op te halen. David die met zijn neus langs haar wangen en haar hals streek en fluisterde dat hij gelukkig werd door het parfum dat

ze gebruikte, omdat die geur hem herinnerde aan de tijd dat hij honderd procent gelukkig was. Ze fluisterde terug dat het Anaïs Anaïs heette, maar verder kwam ze niet omdat hij haar bijna smoorde in de meest intense kus die ze ooit had gekregen. Later beloofde ze hem dat ze nooit meer een ander parfum zou gebruiken.

David beweegt weer. Zijn lichaam schokt een beetje. Zou hij een nare droom hebben? Zou hij willen dat ze hem wakker maakt?

Het schokken neemt af, hij murmelt een paar woorden en ligt weer stil.

Ze haalt opgelucht adem.

Ze wordt wakker en ontdekt dat hij boven op haar ligt. Zijn handen drukken die van haar op het kussen, zijn neus raakt haar neus, maar dat is niet waar ze zo heftig van schrikt. Het komt door zijn ogen, die alle zachtheid en vriendelijkheid verloren hebben. Ze staan hard en dreigend. 'De gordijnen hadden open moeten blijven,' zegt hij.

Tessa probeert zijn handen weg te duwen. Ze vraagt wat er aan de hand is, waarom hij boos is geworden en ze legt uit dat ze niet kon slapen door het maanlicht. Ze biedt aan om de gordijnen weer open te doen. En ze denkt: als hij me loslaat, pak ik meteen mijn weekendtas en dan ren ik naar buiten.

David klemt zijn lippen op elkaar en hij drukt haar polsen nog steviger op het kussen. Ze probeert over-eind te komen, maar ze is niet voorbereid op de klap. En op de tweede en op de derde.

Hij slaat me dood, is haar laatste gedachte voordat ze verdwijnt.

Er fluit iemand een melodie die ze kent. Het gefluit is niet dicht bij haar, maar ze kan het toch goed horen. *Yesterday, all my troubles seemed so far away.*

Het lievelingsliedje van Levi. Tessa kan hem zien staan met een afwasborstel in zijn hand die een mi-

crofoon moest voorstellen. Hij had een mooie stem en de tweeling wilde altijd dat hij ging zingen tijdens de afwas. Dat alleen al was een reden om nooit een afwasmachine te kopen, beweerde hij. De meisjes zouden hun leven lang goede herinneringen overhouden aan samen zingen met een afwasborstel. Verder vond hij een afwasmachine een uitvinding voor luie huisvrouwen. Als hij zulke dingen zei dacht Tessa vaak dat zijn mening zo van die van haar verschilde omdat hij twintig jaar ouder was dan zij.

Why she had to go, I don't know, she wouldn't say.

Het fluiten is opeens dichtbij.

Tessa opent haar ogen.

David staat naast het bed en hij kijkt op haar neer. Ze voelt dat haar handen geboeid zijn en haar voeten lijken ook vast te zitten. 'Ik moet plassen,' zegt ze.

Hij lacht. 'Dan zullen we iets regelen.' Hij loopt de kamer uit en komt even later terug met een stalen po.

Tessa probeert haar hoofd op te heffen, maar ze wordt direct duizelig. Wat is er met haar gebeurd? Ze hoort een schuifelend geluid en het lukt haar wel om naar rechts te kijken. Daar is David en hij tilt iets op. Het lijkt op een deksel.

‘We gaan op de rand van het bed zitten, dan heel voorzichtig staan, even wachten en daarna laten we ons netjes op de po zakken. Wat goed van mij, hè, dat ik hem heb bewaard?’

Alles aan hem is vriendelijk, zijn ogen, zijn stem, de gebaren die hij maakt. Dit gebeurt niet echt, denkt Tessa.

‘Kom maar, je zei toch dat je moest plassen?’ Hij trekt haar overeind bij haar schouders en zet haar behendig op de rand van het bed. ‘We hebben je broekje al uitgedaan,’ voegt hij er nog steeds vriendelijk aan toe.

Nu pas dringt het tot Tessa door dat ze naakt is.

Er zit een vrouw op een po te plassen, terwijl er tranen over haar wangen rollen die heel behoedzaam door iemand worden afgeveegd. Het gaat om anderen, om mensen die Tessa niet kent, want het is onmogelijk dat zij hier iets mee te maken kan hebben. Ze heeft gewoon een nare droom en het lukt haar weer eens niet om daaruit te stappen. Er komt vanzelf een moment dat de situatie gevaarlijk wordt, dan gaat ze schreeuwen en daar zal ze wakker van worden.

Levi was altijd superlief als ze overstuur was na een nachtmerrie. Hij hield haar eerst stevig vast, streelde met zijn vingertoppen over haar rug en fluisterde lieve woordjes. Soms verlangde ze naar een nare